

Iran: La revolució Twitter

PER LALI SANDIUMENGE

Van néixer després de la revolució islàmica del 1979, van créixer mentre els blogs es reproduïen com bolets i van aprendre a fer servir les noves tecnologies amb tanta habilitat com els joves dels països més desenvolupats. Els universitaris iranians tenen més anhels però les mateixes aficions que tothom: són fans de Facebook, envien missatges a Twitter i pengen i miren vídeos a YouTube. La diferència: els usen per relacionar-se i distreure's, però sobretot per informar-se i accedir a la resta del món. Durant les eleccions presidencials del juny, molts els van utilitzar per donar suport als candidats

reformistes i després per protestar i narrar què passava un cop la sospita de frau electoral va convertir Teheran en una marea verda en contra del president Ahmadinejad.

Jadi i Parastoo són dos dels que els van utilitzar activament. Residents a Teheran els dos, van "twittejar" –és a dir, "cotorrejar"– frenèticament durant la campanya i les mogudes jornades postelectorals. Tots dos tenen blogs, ell en farsi i ella en anglès. A Twitter van sintetitzar les notícies i les idees amb missatges tan breus com aquests: "Sento 'Al-lah Akbar' i 'A baix amb el dictador'... Més fort que ahir a la nit".

"Hi haurà una manifestació oficial d'aquí a una hora al centre de Teheran en suport d'Ahmadinejad. Exhibició de poder". "No m'esperava ser testimoni d'un cop d'estat de veritat". "No puc obrir Facebook, només Twitter". "Recordau que Mussavi/Karrubi no són els nostres ideals: vam votar només per al Canvi".

L'Iran no ha estat sinó el darrer exemple de com les noves tecnologies poden ser un instrument útil per a l'activisme polític i el canvi social, sobretot als països governats per règims autoritaris on la premsa està censurada i la llibertat d'expressió, amordassada.

Irán: La revolución Twitter

Nacieron después de la revolución islámica del 1979, crecieron mientras los blogs se reproducían como setas y aprendieron a utilizar las nuevas tecnologías con tanta habilidad como los jóvenes de los países más desarrollados. Los universitarios iraníes tienen más anhelos pero las mismas aficiones que todo el mundo: son fans de Facebook, envían mensajes a Twitter y cuelgan y miran videos en YouTube. La diferencia: los usan para relacionarse y distraerse, pero sobre

todo para informarse y acceder al resto del mundo. Durante las elecciones presidenciales de junio, muchos los usaron para dar su apoyo a los candidatos reformistas y, después, para protestar y narrar qué pasaba en cuanto la sospecha de fraude electoral convirtió Teherán en una marea verde en contra del presidente Ahmadinejad.

Jadi y Parastoo son dos de los que los utilizaron activamente. Residentes ambos en Teherán, "twittearon" –es decir, "cotorrear"– frenéticamente durante la campaña y las movidas jornadas postelectorales. Ambos tienen blogs, él en farsi y ella, en

inglés. En Twitter sintetizaron las noticias y las ideas con mensajes tan breves como estos: "Escucho 'Alá Akbar' y 'Abajo con el dictador'... Más fuerte que anoche". "Habrá una manifestación oficial dentro de una hora en el centro de Teherán para apoyar a Ahmadinejad. Exhibición de poder". "No esperaba ser testigo de un golpe de Estado de verdad". "No puedo abrir Facebook, solamente Twitter". "Recordad que Musavi/Karrubi no son nuestros ideales: solamente votamos por el Cambio".

Irán no ha sido sino el último ejemplo de cómo las nuevas tecnologías pueden ser un

Iran: The Twitter revolution

They were born after the 1979 Islamic revolution, they grew up just as blogs began to mushroom and they learned to use the new technologies as skilfully as the young people in more developed countries. Iranian university students have more yearnings but the same hobbies as everyone else: they are fans of Facebook, they send messages to Twitter and they upload and look at videos on YouTube. The difference: they use them to interact and have fun, but more importantly

to get information and to access the rest of the world. During the June presidential elections, many of them used the technologies to support the pro-reform candidates, and then to protest and narrate what was happening after the suspected election fraud turned Teheran into a green tide against President Ahmadinejad.

Two people who used them actively are Jadi and Parastoo, both resident in Teheran. They twittered frantically during the campaign and the eventful post-election days. They both have blogs – he in Farsi and she in English. On Twitter they summarised

the news and ideas with brief messages like these: "Hearing Allah Akbar & Down with Dictator... Much stronger than last night". "There is going to be a governmental demonstration in central Tehran in an hour to support Ahmadinejad. Power show off." "I didn't expect to be a witness of a real coup d'état in my life". "Cannot open Facebook, only Twitter". "Remember that Mousavi/Karroubi are not our ideals, we just voted for Change".

Iran has been nothing more than the latest example of how the new technologies can be a useful instrument for political activism and

Kim Amor

Centenars de milers de persones es van manifestar contra el frau electoral el 15 de juny a Teheran / Centenares de miles de personas se manifestaron contra el fraude electoral el 15 de junio en Teheran / [On June 15th, hundreds of thousands of people protested in Tehran against electoral fraud /](#)

Com a Egipte, on els bloguistes són l'ull de poll del règim de Hosni Mubarak; a l'Arabia Saudita, on les dones desafien l'apartheid sexual a la xarxa, o a Bahrein, on la majoria shiïta hi denuncia la marginació, a la república dels aiatol·làs les TIC van contribuir a posar el país del revés. Twitter, en concret, va arribar a la majoria d'edat com a eina d'informació i per a la mobilització.

A diferència d'altres països del Pròxim Orient, on la mitjana d'accés és del 26%, a l'Iran internet és una eina a l'abast del 35% de la població, dos terços de la qual té menys de 30 anys. El país té una classe mitjana forta,

que sol tenir connexió a casa. Al 2008, hi havia 23 milions d'usuaris –només un milió l'any 2000. El creixement anual d'abonats frega el 48%, i per a qui encara no en tingui, es calcula que només a Teheran funcionen 1.500 cibercafès.

La república islàmica, a més, és un dels països de la regió amb una taxa d'alfabetització més alta, un 82,4% dels més grans de quinze anys. És un dels grans assoliments de la revolució. La femenina, que el 1976 era del 28% de les dones d'entre 15 i 45 anys, s'havia disparat dues dècades després al 77%. Actualment, hi ha més de 3,5 milions

>>

instrumento útil para el activismo político y el cambio social, sobre todo en los países gobernados por regímenes autoritarios donde la prensa está censurada y la libertad de expresión, amordazada. Como en Egipto, donde los blogueros son la gota malaya del régimen de Hosni Mubarak, en Arabia Saudita, donde las mujeres desafían en la red el apartheid sexual, o en Bahrein, donde la mayoría chiíta la usa para denunciar la marginación, en la república de los aiatolá las TIC contribuyeron a poner el país patas arriba. Twitter, en concreto, llegó a la mayoría de edad como herramienta de información y para la movilización.

A diferencia de otros países de Oriente Medio, donde la media de acceso es del 26%, en Irán internet está al alcance del 35% de la población, dos tercios de la cual es menor de treinta años. El país tiene una clase media fuerte, que suele contar con conexión en casa. En 2008, había unos 23 millones de usuarios –por solamente un millón en el 2000. El crecimiento anual de abonados roza el 48% y, para quien no tenga conexión, se calcula que, sólo en Teherán, funcionan 1.500 cibercafés.

La república islámica, además, es uno de los países de la región con una tasa de alfa-

>>

social change, especially in countries governed by authoritarian regimes where the press is censored and freedom of expression muzzled. Just like in Egypt, where bloggers are the bane of Hosni Mubarak's regime, Saudi Arabia, where women challenge sexual apartheid online, and Bahrain, where the Shiite majority has denounced their marginalisation, in the republic of the Ayatollahs ICTs contributed to turning the country upside down. Twitter, specifically, has come into its own as a tool for information and mobilisation.

Unlike other Middle East countries, where access to the Internet averages 26%, in Iran

it is a tool within the reach of 35% of the population, of which two-thirds is under the age of 30. The country has a strong middle class which tends to have a connection at home. In 2008, there were 23 million users – up from only one million in 2000. The annual growth rate is approaching 48%, and for whoever does not yet have Internet at home there are calculated to be around 1,500 cybercafés in Teheran.

Furthermore, the Islamic Republic is one of the countries in the region with the highest literacy rates, around 82.4% among people over the age of 15. This is one of the

revolution's biggest accomplishments. The female literacy rate, 28% among women between the ages of 15 and 45 back in 1976, had shot up to 77% two decades later. Currently, there are more than 3.5 million university students, 65% of whom are female, a fact that is changing the face of the job market and the social scene. "Many professors are women, too. Many Iranian women are lawyers and doctors, and many are against the discriminatory laws and do everything within their power to combat them," says Shirin Ebadi, a human rights activist and Nobel Peace Prize winner in 2003.

>>

L'Iran ha estat l'últim exemple de com les TIC poden ser una eina útil per a l'activisme polític

<<

d'estudiants universitaris, dels quals el 65% són dones, cosa que està canviant el mercat laboral i el panorama social. "També molts dels professors són dones. Moltes iranianes són advocades i metgesses, i moltes estan contra les lleis discriminatòries i fan tot el que poden per combatre-les", explica Shirin Ebadi, activista dels drets humans i premi Nobel de la Pau 2003.

Sarah és una universitària iraniana de 28 anys, i una de molt atípica: estudia català en una universitat pública de Teheran. ("Cada idioma és per a mi com una nova finestra per mirar el món", explica.) No és activa a la

<<

betización más alta, un 82,4% de los mayores de quince años. Es uno de los grandes logros de la revolución. La femenina, que en 1976 era del 28% de las mujeres de entre 15 y 45 años, se había disparado dos décadas después hasta el 77%. Actualmente, hay más de 3,5 millones de estudiantes universitarios, y el 65% de esta cifra son mujeres, lo que está cambiando el mercado laboral y el panorama social. "También muchos profesores son mujeres. Muchas iraníes son abogadas y doctoras, y muchas están en contra de las leyes discriminatorias y hacen todo lo que está en su mano para combatir las", cuenta

<<

Sarah is a 28-year-old Iranian university student, and is quite atypical: she is studying Catalan at a public university in Teheran. ("To me, every language is like a new window onto the world," she says.) She is not active in the blogosphere, but she does avidly seek information online. The Internet, just like private parties, hip-hop music and makeup, are oases of resistance and spheres of rebellion. "We are addicted to the Internet. It's now a crucial part of our everyday lives, and we are very dependent on it," she says.

It should come as no surprise that the Iranian blogosphere has become one of the busi-

blogosfera, però sí que és una lectora àvida d'informació. Internet, com les festes privades, la música hip-hop o el maquillatge són illes de resistència i espais de rebel·lió. "Som addictes a internet. Ja és una part indispensable de la nostra vida quotidiana, en depenem molt", afirma.

No és estrany que la blogosfera iraniana s'hagi convertit en pocs anys en una de les més nombroses del món. Una dada: el farsi és un dels deu idiomes més usats a la xarxa. Des que l'iranocanadenc Hossein Derakhshan, *Hoder*, considerat el pare de la blogosfera iraniana, va ensenyar el 2001

Shirin Ebadi, activista pro derechos humanos y premio Nobel de la Paz 2003.

Sarah es una universitaria iraní de 28 años y su caso es de lo más atípico: estudia catalán en una universidad pública de Teherán. ("Cada idioma es, para mí, como una nueva ventana para mirar al mundo", comenta). No es activa en la blogosfera, pero sí una lectora voraz de información. Internet, como las fiestas privadas, la música hip-hop o el maquillaje son islas de resistencia y espacios de revuelta. "Somos adictos a internet. Es ya una parte indispensable de nuestra vida cotidiana, dependemos mucho de la red", afirma.

est in the world in the space of a few years. Ever since Iranian-Canadian Hossein Derakhshan, *Hoder*, regarded as the father of the Iranian blogosphere, showed the country how to create a weblog in Farsi in 2001, thousands of them have been launched: calculations estimate up to 700,000. According to Harvard University's Berkman Center for Internet & Society, 60,000 blogs are active; that is, they are updated frequently. Contrary to what might be assumed, however, not everyone who writes is a progressive Iranian; the religious conservatives also make a strong showing, a reflection of Iran's internal political battles.

com crear un diari en línia en llengua persa, se n'han oberts a milers: es calcula que fins a 700.000. Segons el Berkman Center for Internet & Society de la Universitat de Harvard, 60.000 són actius, és a dir, s'actualitzen amb freqüència. Contra el que es podria pensar, però, no tots els que els escriuen són iranianes progressistes; els conservadors religiosos hi són presents també amb molta força, cosa que reflecteix la lluita política interna de l'Iran.

Com a contrapartida a l'auge de la dissidència virtual, la repressió s'ha incrementat. Des del 2003, diversos boguistes

No es extraño que la blogosfera iraní se haya convertido en pocos años en una de las más numerosas del mundo. Un dato: el farsi es uno de los diez idiomas más utilizados en la red. Desde que el iraní-canadiense Hossein Derakhshan, *Hoder*, considerado como el padre de la blogosfera iraní, enseñara a crear en el 2001 un diario en línea en lengua persa, se han abierto miles: se calcula que hasta 700.000. Según el Centro Berkman para Internet y Sociedad de la Universidad de Harvard, 60.000 están activos, es decir, que se actualizan con frecuencia. No obstante, en contra de lo que se podría pensar, no

To counterbalance the surge in virtual dissidence, repression has also been stepped up. Since 2003, several bloggers and online journalists have been arrested, including Derakhshan himself in late 2008. "Dictatorships are afraid of technology because it shakes up their very foundations," claims Shirin Ebadi, who was the lawyer for the cyber-feminists Maryam Hosseinkah and Jelveh Javaheri, who were under arrest for months after having written articles in which they called for more rights. "Just a short time ago a law that sheds light on the government's mentality was presented in Parliament," Ebadi continues. "It

Irán ha sido el último ejemplo de cómo las TIC pueden ser un instrumento útil para el activismo político

Iran has been the latest example of how new technologies can be a useful tool for political activism

i periodistes en línia han estat arrestats, entre els quals, a finals del 2008, el mateix Derakhshan. “Les dictadures temen la tecnologia, perquè fa tremolar les seves bases”, afirma Shirin Ebadi, que va ser l’advocada de les ciberfeministes Maryam Hosseinkah i Jelve Javaheri, detingudes durant uns mesos per haver escrit articles en què reclamaven més drets. “Fa poc es va presentar una llei al Parlament que mostra quina és la mentalitat del govern”, segueix Ebadi. “Preveu que si algú escriu alguna cosa en línia contra l’Islam, se’l podrà condemnar a mort”.

Hamid Tehrani, bloguista i periodista iranià resident a Brussel·les, és l’editor d’Iran de la xarxa internacional Global Voices Online i un dels fundadors del Moviment 18 de març, una plataforma virtual de defensa de bloguistes empresonats que va néixer en memòria de l’iranià Omid Reza Mir Sayafi, mort el 18 de març passat als 25 anys en una presó de Teheran, on complia una condemna de dos anys i mig per “insultar” els líders de la república islàmica. “Les condicions de seguretat per als activistes de la societat civil han empitjorat durant la presidència d’Ahmadinejad, diversos bloguistes han estat empresonats i

Omid Reza va ser el primer a morir entre reixes”, explica. “Amb tot, durant el període de Khatamí [president del 1997 al 2005], molts bloguistes van ser arrestats, tot i que sembla que el fiscal de Teheran va actuar pel seu compte per desacreditar-lo.”

Ja sigui per aprofitar-les o per reprimir-les, els polítics iranians van descobrir fa temps les noves tecnologies. El reformista Mohammed Khatamí i el conservador Ali Akbar Nategh-Nuri i els seus seguidors ja van temptejar els avantatges de la xarxa a les presidencials de 1997, tot i que l’impacte va ser molt reduït perquè encara hi havia pocs usuaris. El

>>

todos los que los escriben son iraníes progresistas: los conservadores religiosos también están presentes con mucha fuerza, lo que refleja la lucha política interna que vive Irán.

Como contrapartida al auge de la disidencia virtual, la represión ha aumentado. Desde 2003, varios blogueros y periodistas en línea han sido detenidos, y entre ellos, a finales del 2008, el propio Derakhshan. “Las dictaduras temen a la tecnología, porque hace que tiemblen sus cimientos”, afirma Shirin Ebadi, que ejerció como abogada de las ciberfeministas Maryam Hosseinkah y Jelve Javaheri, detenidas durante unos meses por

haber escrito artículos en los que reclamaban más derechos. “Recientemente, se presentó una ley en el Parlamento que muestra la mentalidad del gobierno”, prosigue Ebadi. “Prevé que si alguien escribe alguna cosa en línea contra el Islam, podrá ser condenado a muerte”.

Hamid Tehrani, bloguero y periodista iraní residente en Bruselas, es el editor de Irán de la red internacional Global Voices Online y uno de los fundadores del Movimiento 18 de marzo, una plataforma virtual de defensa de los blogueros encarcelados que nació en recuerdo del iraní Omid Reza Mir Sayafi,

>>

states that if someone writes something online against Islam, they can be condemned to death.”

Hamid Tehrani, an Iranian blogger and journalist living in Brussels, is the Iran editor of the Global Voices Online international network and one of the founders of the March 18 Movement, a virtual platform defending imprisoned bloggers. This movement was created in the memory of Iranian Omid Reza Mir Sayafi, who died on the 18th of March at the age of 25 in a Teheran prison, where he was serving a two and a half-year sentence for “insulting” the leaders

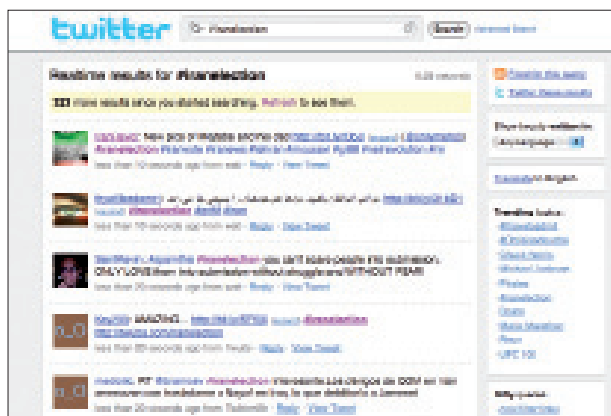
of the Islamic Republic. “Security issues for civil society activists became much worse during Ahmadinejad’s years; several bloggers were jailed and Omid Reza became first blogger to die in prison,” he says. “During Khatami’s period (1997-2005), many bloggers were arrested, but it seems that Tehran’s prosecutor acted independently and wanted to discredit him”.

Iranian politicians have been aware of the new communications technologies for some time, using it to their advantage or else repressing it. The reformist Mohammed Khatami and conservative Ali Akbar Nategh-

Nuri and their followers tested the power of the web back in the 1997 presidential elections, although the impact was quite minor because there were still only a handful of users. In 2003, then vice president Mohammad Ali Abtahi, a 50-year-old reformist cleric, was the first to start a blog, *Webnevesht* (Writings on the Web), which gave an indiscreet window onto the inner workings of the government. Mahmoud Ahmadinejad writes a blog, too, but he does not update it very regularly. The supreme leader of Iran, the Ayatollah Ali Khamenei, has a website translated into several languages.

>>

Twitter: Teclejant el tag #iranelection a la casella de recerca es tenia una visió general però confusa del que passava / Al teclear el tag #iranelection en la casilla de búsqueda se tenía una visión general pero confusa de lo que estaba pasando / When typing in the tag #iranelection in the search box you would get a general though confused idea of what was going on /

<<

2003, l'aleshores vicepresident Mohammad Ali Abtahí, un clergue reformista de 50 anys, va ser el primer a obrir un blog, *Webnevesht* (*Escrips a la xarxa*), que va permetre fer una ullada indiscreta al funcionament del govern. També Mahmud Ahmadinejad escriu un blog, però l'actualitza amb poca perseverància. El líder suprem iranià, l'ayatol·là Ali Khamenei, té un web, traduït, entre altres llengües, al castellà.

En aquesta darrera convocatòria presidencial, la guerra electoral va tenir una de les batalles més interessants al ciberespai. Ali Abtahí, convertit en assessor del candidat i clergue

<<

muerto el pasado 18 de marzo a los 25 años en una cárcel de Teherán, donde cumplía una condena de dos años y medio por “insultar”

Shirin Ebadi:
“Internet fa tremolar les dictadures”

“Internet hace que las dictaduras tiemblen”

“Internet makes dictatorships tremble”

reformista de 72 anys Mehdi Karrubi, ex-president del Parlament, va reclutar un exèrcit de simpatitzants virtuals per promoure'n la campanya. (Acabades les eleccions, va ser un dels primers bloguistes detinguts.) També els partidaris de l'ex-primer ministre reformista Mir-Hossein Mussavi van cremar molts cartutxos a la xarxa. Els d'Ahmadinejad no es van quedar enrere i van inundar YouTube de vídeos que documentaven els desplaçaments del president.

És difícil valorar fins a quin punt la xarxa va popularitzar la campanya de Mussavi, però segurament va tenir menys impacte que els

a los líderes de la república islámica. “Las condiciones de seguridad para los activistas de la sociedad civil han empeorado durante la presidencia de Ahmadinejad. Varios blogueros han sido encarcelados y Omid Reza fue el primero en morir entre rejas”, explica. “Aun así, durante el período de Jatami [presidente entre 1997 y 2005], muchos blogueros fueron arrestados, aunque todo parece indicar que el fiscal de Teherán actuó por su cuenta para desacreditarlo.”

Bien sea para aprovecharse de ellas, bien sea para reprimirlas, los políticos iraníes descubrieron hace tiempo las nuevas tecnolo-

<<

In the latest elections, one of the most fascinating battles in the election war took place in cyberspace. Ali Abtahi, now the electoral advisor of the 72-year-old reformist candidate and cleric Mehdi Karrubi, former President of the Parliament, recruited an army of virtual sympathisers to help promote the campaign. (He was one of the first bloggers to be arrested after the elections). Supporters of reformist former Prime Minister Mir-Hossein Mousavi also poured a lot of their resources into the Internet. Ahmadinejad's backers refused to be left behind and inundated YouTube with videos

debats televisius entre els candidats que per primer cop es van celebrar al país. “Sens dubte, la presència virtual l'ajudarà però no marcarà la diferència. Mussavi té com a màxim 10.000 membres a Facebook i 5.000 bloguistes que li donen suport; no n'hi ha prou en un país de 70 milions d'habitants”, comentava Hamid Tehrani just abans de les eleccions.

La campanya en línia no va marcar la diferència, però sí que va contribuir a difondre el missatge dels candidats reformistes, en especial a les grans ciutats, on es nodreix el seu electorat de “hens pijos”, com els qualifiquen els fidels a Ahmadinejad, que recapta vots

gías. El reformista Mohammed Jatami y el conservador Ali Akbar Nategh-Nuri y sus seguidores ya tantearon las ventajas de la red en las presidenciales de 1997, aunque el impacto fue muy reducido porque todavía había pocos usuarios. En el 2003, el entonces vicepresidente Mohammad Ali Abtahi, un clérigo reformista de 50 años, fue el primero en abrir un blog, *Webnevesht* (Escritos en la red), que permitió echar un vistazo indiscreto al funcionamiento del gobierno. También Mahmud Ahmadinejad escribe un blog, pero lo actualiza con poca perseverancia. El líder supremo iraní, el ayatolá

documenting the president's comings and goings.

It is difficult to determine to what extent the web popularised Mousavi's campaign, but it surely had less of an impact than the televised debates between the candidates, a first for the country. “Without any doubt, such a virtual presence can help Mousavi but it can not make the difference. At best Mousavi's Facebook has around 10,000 members, and 5,000 bloggers back him. It is not enough in a country with 70 million people,” pointed out Hamid Tehrani before the elections.

L'advocada i activista de drets humans Shirin Ebadi ha defensat bloguistes detinguts / La abogada y activista de derechos humanos Shirin Ebadi ha defendido a blogueros detenidos / The lawyer and human rights activist Shirin Ebadi has defended bloggers who had been arrested /

sobretot entre les classes urbanes desfavorides i les rurals. Els partidaris de Mussavi i Karrubi es van mobilitzar amb més energies encara acabat l'escrutini, quan els resultats oficials van donar una victòria inesperada, per excessiva, al president, del 62% dels sufragis. Les protestes massives als carrers de Teheran van tenir un mirall virtual a internet, des d'on es denunciava el frau amb la mateixa ràbia i constància.

L'oposició es va organitzar també al ciberespai. Twitter, en especial, es va revelar ideal per a l'activisme, ja que es pot actualitzar instantàniament des d'un ordinador o un telèfon mòbil. La *revolució Twitter* de l'Iran,

>>

Ali Jamenei, tiene una web, traducida, entre otras lenguas, al castellano.

En esta última convocatoria presidencial, la guerra electoral libró una de las batallas más interesantes en el ciberespacio. Ali Abtahi, convertido en asesor del candidato y clérigo reformista de 72 años Mehdi Karrubi, expresidente del Parlamento, reclutó a un ejército de simpatizantes virtuales para promover su campaña. (Acabadas las elecciones, fue uno de los primeros blogueros en ser arrestado). También los partidarios del antiguo primer ministro reformista Mir-Hossein Mussavi quemaron muchos cartuchos en la red. Los

The online campaign did not make the difference, but it did contribute to spreading the reformists candidates' messages, especially in the big cities, where their electorate is fed by "rich kids" as they are called by the faithful followers of Ahmadinejad, who mainly wins votes from the disadvantaged urban and rural classes. The followers of Mousavi and Karroubi were mobilised even more energetically after the vote count, when the official results gave an unexpected landslide victory to the President, who purported captured 62% of the votes. The massive protests on the streets

David Campos, foto cedida per Casa Àsia

seguidores de Ahmadinejad no se quedaron atrás e inundaron YouTube de videos que documentaban los desplazamientos del presidente.

Es difícil valorar hasta qué punto la red popularizó la campaña de Mussavi, pero seguramente tuvo menos impacto que los debates televisivos entre los candidatos que, por vez primera, se celebraron en el país. "Sin duda, la presencia virtual lo ayudará, pero no marcará la diferencia. Mussavi tiene, como máximo, 10.000 miembros en Facebook y 5.000 blogueros que le dan apoyo; no son suficientes en un país de 70 millones de ha-

bitantes", comentaba Hamid Tehrani justo antes de las elecciones.

of Teheran were mirrored virtually on the Internet, where the election fraud was condemned with the same outrage and determination. The opposition also organised itself on cyberspace. Twitter especially proved itself to be ideal for activism, as it can be updated instantaneously via either a computer or a mobile phone. The Twitter revolution in Iran, as someone called it, enabled people to follow what was happening blow by blow through messages less than 140 characters long. All you needed to do was type the tag *#iranelection* into the search box to get

bitantes", comentaba Hamid Tehrani justo antes de las elecciones.

La campaña en línea no marcó la diferencia, pero sí que contribuyó a difundir el mensaje de los candidatos reformistas, particularmente en las grandes ciudades, donde se nutre su electorado de "niños pijos", como los califican los fieles a Ahmadinejad, cuyos votantes proceden, mayoritariamente, de las clases urbanas desfavorecidas y de las rurales. Los partidarios de Mussavi y Karrubi se movilizaron con más fuerza si cabe después del escrutinio, cuando los resultados oficiales dieron una victoria inesperada, por excesiva,

>>

an overview, although it was as confusing as the situation on the ground. The same operation on YouTube showed videos of the protests and repression shot with mobile phones: 3,000 of them were uploaded in a single day. These became so important when the authorities banned the international press from reporting that the US administration intervened to ask both platforms to guarantee the flow of information to the rest of the world.

Twitter was also used to counteract filtering, one of the major evils of the Internet in Iran, coupled with the snail-like pace of the

>>

La Casa Blanca va demanar a les xarxes socials que garantissin el flux d'informació a la resta del món

La Casa Blanca pidió a las redes sociales que garantizaran el flujo de información al resto del mundo

The White House asked social networks to guarantee the flow of information to the rest of the world

<<

al presidente, el 62% de los sufragios. Las protestas masivas en las calles de Teherán tuvieron un espejo virtual en internet, desde donde se denunciaba el fraude con la misma rabia y constancia.

La oposición también se organizó en el ciberespacio. Twitter, sobre todo, demostró ser una herramienta ideal para el activismo, ya que se puede actualizar instantáneamente, tanto a través de un ordenador como desde un teléfono móvil. La *revolución twitter* de Irán, como alguien la calificó, permitió seguir al minuto, a través de mensajes de menos de 140 caracteres, lo que sucedía. Bastaba

<<

connections. “The speed of the Internet cannot be compared to the international standard,” says Sarah emphatically. “This doesn’t mean that we don’t have the technology, but that the government is not interested in young Iranians’ having access to the information that attacks the government. Plus, they filter many websites. Just recently I was looking for botany words and I found a page that was blocked. It’s ridiculous, infuriating and a waste of time!”

During the brief history of the Internet in Iran – the first email was sent in 1993 – at first the authorities were slow to con-

<<

com algú la va anomenar, va permetre seguir minut a minut a través de missatges de menys de 140 caràcters el que estava passant. Calia només teclejar el tag *#iranelection* a la casella de recerca per tenir-ne una visió general, tot i que tan confusa com la situació era sobre el terreny. La mateixa operació a YouTube permetia veure vídeos de les protestes i de la repressió enregistrats amb mòbils: en un sol dia, se’n van descarregar 3.000. Les dues plataformes van agafar tanta importància un cop les autoritats van prohibir treballar a la premsa internacional que l’administració nord-americana va intervenir-hi per demanar-

con teclear el tag *#iranelection* en la casilla de búsqueda para tener una visión general de la situación, aunque tan confusa como la que se vivía sobre el terreno. La misma operación en YouTube permitía ver videos de las protestas y de la represión, grabados con teléfonos móviles: en un solo día, se descargaron 3.000. Las dos plataformas cobraron tanta importancia en cuanto las autoridades prohibieron trabajar a la prensa internacional que la administración norteamericana intervino para pedirles que garantizaran el flujo de información al resto del mundo.

Twitter también sirvió para contrarrestar

control the web, because they did not have the technical means to do so. Just like in other countries, they promoted the Internet for economic, educational and political purposes, and it was only later that they found themselves with a time bomb ticking in their hands. According to the report that the OpenPen Initiative published last June, Iran currently has one of the most extensive filtering systems in the world and uses its own technology to identify and block questionable websites (those with pro-reform, pornographic, human rights, feminist and other contents).

D’esquerra a dreta, web dedicat a Neda, una iraniana morta a trets en una de les protestes a Teheran; il·lustració del bloguista i dissenyador iranià Lego Fish; un dels vídeos de les manifestacions penjats a YouTube / De izquierda a derecha, web dedicada a Neda, una iraní muerta a tiros en una de las protestas en Teherán; ilustración del bloguero y diseñador iraní Lego Fish; uno de los videos de las manifestaciones colgados en YouTube / From left to right, web dedicated to Neda, an Iranian woman shot dead during one of the demonstrations in Teheran; drawing by the Irani blogger and designer Lego Fish; one of the videos of the demonstrations posted on YouTube /

los que garantissin el flux d’informació a la resta del món.

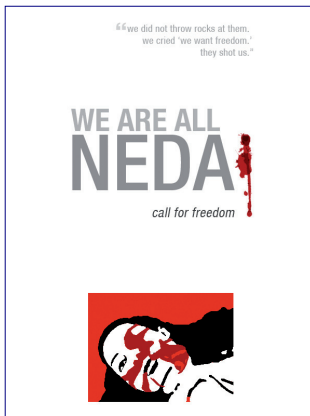
Twitter va servir també per contrarestar el filtratge, un dels grans mals d’internet a l’Iran juntament amb la baixa velocitat de connexió. “La velocitat d’internet no es pot comparar a l’estàndard internacional”, subratlla Sarah. “No vol dir que no tinguem la tecnologia, sinó que al govern no li convé que els joves tinguin accés a informació que l’ataca. A més, filtren molts webs. Fa poc buscava paraules de botànica i em vaig trobar una pàgina bloquejada. És ridícul, empenya i fa perdre el temps.”

el filtrado, uno de los grandes males de internet en Irán junto con la baja velocidad de conexión. “La velocidad de Internet no se puede comparar con el estándar internacional”, subraya Sarah. “No es que carezcamos de la tecnología, sino que al gobierno no le conviene que los jóvenes tengan acceso a la información que lo ataca. Además, filtran muchas webs. Hace poco, buscaba palabras de botánica y fui a parar a una página que estaba bloqueada. Es ridículo, cabrea y te hace perder el tiempo.”

Durante la corta historia de internet en Irán –el primer correo electrónico se envió

Nonetheless, the Iranians are old hands at evading censorship. “The government blocks many pages, including the ones of the human rights activists, but fortunately we have extremely skilful young people who manage to unblock them,” states Ebadi. “The government blocks, the young people unblock; it has become a competition.”

Sarah, for example, knows how to access proxy servers in order to avoid the filtered ones. After the elections, as the authorities closed off the social networks, Jadi and Parastoo began to “twitter” advice on how to elude the blockade and connect to gmail,

Durant la curta història d'Internet a l'Iran –el primer correu electrònic es va enviar el 1993– les autoritats van trigar a controlar la xarxa, perquè no tenien els mitjans tècnics necessaris. Com en altres països, van promoure Internet amb finalitats econòmiques, educatives i polítiques i no va ser fins després que es va trobar amb una bomba de rellotgeria a les mans. Segons l'informe que va publicar el juny passat l'OpenPen Initiative, el país té actualment un dels sistemes de filtratge més extensos del món i utilitza tecnologia pròpia per identificar i bloquejar webs qüestionables (reformistes,

en 1993–, las autoridades tardaron en controlar la red, porque no tenían los medios técnicos necesarios. Como en otros países, impulsaron Internet con fines económicos, educativos y políticos, pero tardaron en darse cuenta de que tenían una bomba de relojería en las manos. Según el informe publicado el pasado mes de junio por el OpenPen Initiative, Iran tiene actualmente uno de los sistemas de filtrado más extensos del mundo y utiliza tecnología propia para identificar y bloquear webs dudosas (reformistas, pornográficas, de derechos humanos, feministas y un largo etcétera).

Facebook and Messenger. Until they could no longer avoid the interruptions, that is. “Internet is dying...” wrote Parastoo on the 15th of June. “Viva our BRAVE football team. 2day they have a match with Korea. Some of them are wearing GREEN wristbands! Brave guys!”, Jádí announced with enthusiasm on the morning of the 17th when it could only be read outside Iran. Shortly afterwards he posted a brief, agonising message: “Goodbye :) The Internet is completely down here. Our motto is Mousavi!, Mousavi, take back the Internet!” ■

pornogràfics, de drets humans, feministes, i un llarg etcètera).

Els iranians, amb tot, són veterans en l'art d'esquivar la censura. “El govern bloqueja moltes pàgines, entre les quals hi ha les dels activistes de drets humans, però afortunadament tenim joves molts hàbils que aconseguixen desbloquejar-les”, afirma Ebadi. “El govern bloqueja, els joves desbloquegen; s'ha convertit en una competició.”

Sarah, per exemple, sap com accedir a servidors *proxy* per saltar-se els filtres. Jádí i Parastoo es van dedicar després de les eleccions, a mesura que les autoritats tancaven

Con todo, los iraníes son expertos en el arte de esquivar a la censura. “El gobierno bloquea muchas páginas, entre las que están las de los activistas de derechos humanos, pero afortunadamente tenemos muchos jóvenes talentosos que consiguen desbloquearlas”, afirma Ebadi. “El gobierno bloquea, los jóvenes desbloquean; se ha convertido en una competición.”

Sarah, por ejemplo, sabe cómo acceder a servidores *proxy* para saltarse los filtros. Jádí y Parastoo se dedicaron después de las elecciones, a medida que las autoridades cerraban el grifo de las redes sociales, a “twitter”

l'aixeta de les xarxes socials, a “twitter” consells per eludir el bloqueig i poder connectar a Gmail, Facebook o el Messenger. Fins que ja no van poder evitar les interrupcions. “Internet s'està morint...”, escribia Parastoo el 15 de juny. “Viva el nostre VALENT equip de futbol. Avui juguen contra Corea. Alguns porten el braçalet VERD!”, anunciava amb entusiasme Jádí el 17 al matí, quan ja només se'l podia llegir des de l'estranger. I poc després penjava un micromissatge agonitzant: “Adéu :) Aquí Internet no funciona. El nostre lema és Mussavi!, Mussavi, retorna'ns Internet.” ■

consejos para eludir el bloqueo y poder conectarse a Gmail, Facebook o al Messenger. Hasta que fue imposible evitar las interrupciones. “Internet se está muriendo...”, escribía Parastoo el 15 de junio. “Viva nuestro VALIENTE equipo de fútbol. Hoy juegan contra Corea. ¡Algunos llevan el brazalete VERDE!”, anunciaba con entusiasmo Jádí el 17 por la mañana, cuando ya solamente se le podía leer desde el extranjero. Y poco después colgaba un micromensaje agonizante: “Adiós :) Aquí Internet no funciona. Nuestro lema es ¡Mussavi!, Mussavi, devuélvenos Internet.” ■

Berkman Center for Internet & Society. Mapping Iran's Online Public: Politics and Culture in the Persian Blogosphere

cyber.law.harvard.edu/publications/2008/Mapping_Irans_Online_Public

OpenNet Initiative. Internet filtering in Iran

opennet.net/sites/opennet.net/files/ONI_Iran_2009.pdf

Shirin Ebadi, autobiography

nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/2003/ebadi-autobio.html

Global Voices Online. Posts by Hamid Tehrani

www.humanrights-ir.org/english/

March 18 Movement www.march18.org